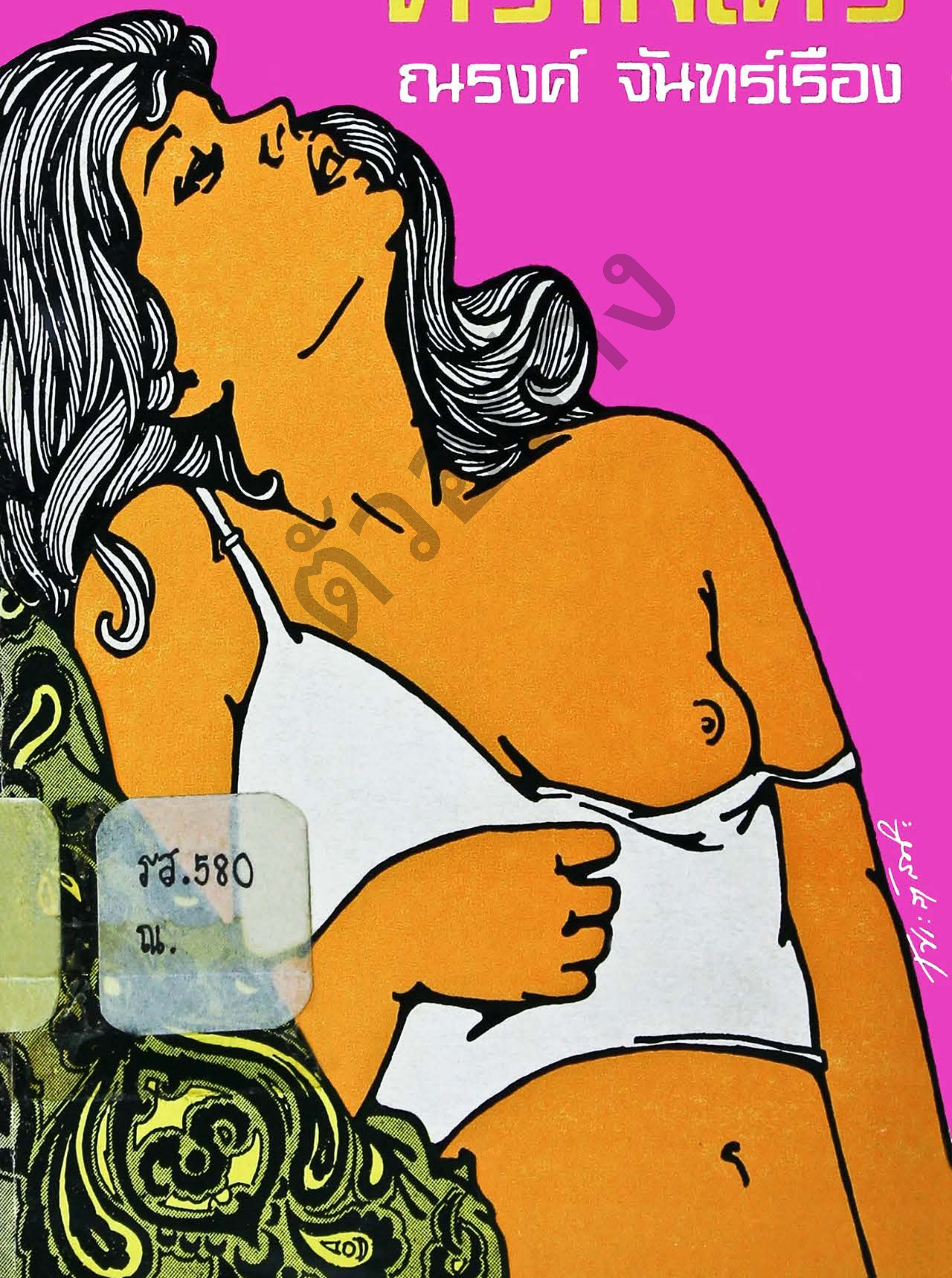


จำหลัก ความใคร่

ณรงค์ จันทรีเรือง



รช.580

ณ.

จำหลักความใคร่

โดย

ณรงค์ จันทรเรือง

เลขเรียกหนังสือ.....	ร. ๕๘๐
เลขทะเบียน.....	ณ.....
วันที่.....	๑๕ มี.ค. ๔๓

ราคา ๗ บาท

จำหลักความใคร่

โดย ฌรงค์ จันทรเรือง



นาย สุธล เศรษฐาภา

แห่งสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เวียงนาครเขษม โทรศัพท์ ๒๑๗๒๕๔

เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย



พิมพ์ที่ ห.ส.ก สุนทรภักการพิมพ์

นาย เลิศชัย ชื่นสุนทร

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๗

*

อรุณ วัชรสวัสดิ์

ออกแบบปก

ราคาเล่มละ ๗ บาท

คำนำ

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นมีความยินดีที่ได้เป็น
ผู้จัดพิมพ์รวมเรื่องสั้นของณรงค์ จันทรเรือง อีกครั้ง

ณรงค์ จันทรเรือง เป็นนักเขียนที่เขียนเรื่อง
ได้หลากหลาย ในรูปแบบที่เป็นตัวของตัวเอง จากสลับ
ถึงคณาสันอันโอ้อ่า จากกรุงเทพฯ ถึงมหานคร
ทั่วโลก เขาเขียนถึงมันจากการที่ได้ไปรู้เห็นด้วย
ตนเอง

จำหลักความใคร่ เล่นเป็นการรวมเรื่องสั้น
ที่เคยตีพิมพ์ในนิตยสารต่าง ๆ ในระหว่าง พ.ศ. ก่อน
จนถึงครึ่งปีของปี พ.ศ. นี้

ท่านผู้อ่านหลายคนคิดว่า ณรงค์ จันทรเรือง
ไม่ค่อยเขียนเรื่องสั้นนักคงจะหายข้องใจเมื่อท่านได้
อ่านคำปรารภของเขาที่เขียนไว้ใน ซอกกليبแห่ง
ความรัก หนังสือปกอ่อนออกที่วางตลาดก่อนเล่มนี้
เพียงสองสัปดาห์

และจำหลักความใคร่ เล่มนี้วางตลาดแล้ว
ณรงค์ จันทรเรือง มีโครงการที่จะไปท่องเที่ยวตามเมือง
ต่าง ๆ ในยุโรป เป็นเวลาหลายสัปดาห์ และอาจเป็น
เวลาหลายเดือนถ้าโอกาสอำนวยให้เขาได้ไปถึง
อเมริกา

แน่นอน - การไปของเขาจะมีอะไรมาฝาก
ท่านผู้อ่านบ้างตามสมควร

เรายินดีที่จะได้รวบรวมข้อเขียนของเขาสนอง
ท่านผู้อ่านอีกในเมื่อโอกาสนั้นมาถึง

จำหลักความใคร่ โดยณรงค์ จันทรเรือง เล่มนี้
หวังว่าท่านคงได้รับความเพลิดเพลินตามสมควร

ประพันธ์สำสัน - เป็นสำนักพิมพ์ที่มุ่งสนอง
ความต้องการของท่านผู้อ่านด้วยสาระและบันเทิง
ขอขอบคุณท่านที่สนับสนุนเราเสมอมา

สำนักพิมพ์ประพันธ์สำสัน

สารบัญ

ในฝัน	๑
นักล่าจากนอร์เวย์	๑๘
วันที่เกศรอกคอย	๒๙
มนตร์รักจากเหมันต์	๓๖
รุ่งอรุณที่โรงแรม	๔๙
นิทานก่อนนอน	๖๘
โอ๊ก . . . อุดมการ	๗๕
ดอกงิ้วโรย	๘๗
แม่พระบนเตียงนอน	๑๐๑
บอนโจโรโน้ แหม่ม	๑๑๕
เมื่อวานยังอยู่	๑๓๑
เส้นทึบขาว	๑๔๘
บุคหน่อ	๑๕๔

ในฝัน

รถเมล์แล่นตะบิ้งไปในความมืดมิด ขณะ
ที่ความฝันเหล่านั้นรบกวนฉันไม่เว้นวาย !

ความฝันอะไรหนอ ? ไม่เคยมีใครบอกฉันอย่าง
แท้จริงเลย ว่าความฝันของคนเราคืออะไร ?

ความฝันในตอนหลับสนิท ตอนที่เราเคลิบเคลิ้ม
ง่วงงุน หรือในตอนครึ่งหลับครึ่งตื่น แผละหรือว่า
ความฝันในยามที่เราลืมตาโพล่ง แต่มองไม่เห็นอะไร
เลย นอกจากความฝันเพียงอย่างเดียว

ฉันไม่อาจจะพูดได้ว่ามันเป็นความฝันอันอำไพ!

“ — มีความสุขเหมือนตกอยู่ในความฝัน ”

หลายคนชอบพิมพ์คำด้วยเสียงเลือนลอย ให้ตาย
เถอะ ! เราเลือกได้หรือว่าความฝันจะต้องสดชื่น
รื่นรมย์ และเป็นความฝันอันแสนหวานเสมอไป

แม้แต่มันจะเป็นความฝันทั้งๆ ที่เราลืมตาโพล่ง
ก็ตามที !

บ่อยครั้งที่ฉันเห็นแต่สิ่งที่น่าสยดสยอง
 พองชน ความฝันที่ทำให้เราหนาวเยือกทั้งวิญญาณ
 ด้วยความหวาดกลัว ใจเต้นแรงด้วยความประหวั่น
 พรันพรัง ตื่นขึ้นด้วยเหงื่อโทรมกาย พร้อมกับ
 ถอนใจอย่างโล่งอกว่า มันเป็นแต่เพียงความฝันอัน
 ไร้สาระเท่านั้นเอง

แต่บางครั้งความฝันอันไร้สาระนั้น ก็ทำให้
 เราหมกมุ่นครุ่นคิดด้วยความไม่สบายใจเนิ่นนาน

มันอาจจะเป็นลางสังหรณ์ที่เตือนให้เรารู้ตัวว่า
 ความฝันนั้นจะกลายเป็นความจริงขึ้นมา

เราจะพบกับความร้ายกาจจริง ๆ เหมือนในฝัน
 หรือเปล่าหนอ ?

หลายคนเชื่อว่าความสุขอันแท้จริงของมนุษย์
 ก็คือความฝันนั่นเอง — เป็นความฝันที่เราลืมตาตื่น
 มองไม่เห็นภาพต่าง ๆ ที่เป็นความจริง โลกอันขมขื่น
 เหือดหายไปหมดสิ้น เหลือแต่โลกของความฝันอัน
 เลือนลาง ก่อนจะรวมตัวขึ้นมาเด่นชัด สดสวย
 หอมหวาน อร่ามยิ่งกว่าสายน้ำในคืนเดือนหงาย

และมันยังความสุขสมให้เรายิ่งกว่าชีวิตจริงอย่างเหลือ
 คณนา !

แต่ความฝันอันแท้จริงของมนุษย์เรา ไม่ว่าจะยาม
 หลับหรือลืมตาโพลงเล่า — มันคือสิ่งใด ?

เราฝันเห็นความสิ้นเนื้อประดาตัว

เราฝันเห็นความเจ็บปวด ความตาย ความ
 สูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังคุกคามอย่างโหดร้าย ติด-
 ตามเราไม่ผิดอะไรกับเงาอุบาทว์ โจมตีเราไม่ให้ตั้ง
 ตัวติด และล้างผลาญเราจนวอดวายโดยสิ้นเชิง

แม้แต่ยามที่เราลืมตาโพลง — เราฝันถึง
 ความสุขสมหวัง ความสำเร็จในชีวิต แวดล้อมด้วย
 สิ่งที่เราปรารถนาอย่างรุนแรง ถอนใจยาวด้วยความ
 ผาสุก ณ ที่ซึ่งแปลกหูแปลกตา และเป็นความ
 ปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่เราจะได้ไปเยือน

แต่เราก็กังฝันเห็นความพินาศ ความแหลก
 สลายยับเยิน น้ำตาที่นองหน้า หัวใจที่บั่นด้วย ความ
 เศร้าสร้อย สะทกสะเทือน ปวดร้าวเหมือนไม่มีวัน
 สิ้นสุด — ทั้ง ๆ ที่มันเป็นแต่เพียงความฝันเท่านั้นเอง

— แล้วเราก็กบิลอบใจตัวเองว่ามันเป็นแต่เพียง
ความฝันอันไร้สาระที่ไม่มีวันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้

ให้ตายเถอะ! มันเป็นแต่เพียงความฝัน
เพื่อเจ้อ ที่จะไม่กลายเป็นความจริงอย่างแน่นอน!

อีกประเดี๋ยวเราก็กะทันหันมาแล้ว ความฝัน
อันร้ายกาจนั้นก็จะเป็นเพียงความฝันต่อไป

บ่อยครั้งที่ฉันนั่งเฝ้ายามอยู่บนพาดหน้า
ที่เล่นลี้วไปสู่จุดหมายปลายทาง จุดหมายปลายทาง
ที่แท้จริงของฉันคืออะไรหนอ?

ในรถยนต์ รถไฟ เรือ และเครื่องบิน ที่เหินหา
ไปสู่ความสุขสมที่ทรมันทรมาน... แต่ความจริงมันอาจ
จะนำฉันไปสู่ความฝันที่น่าสยดสยองของพองชนหรือ
เปล่าหนอ?

บ่อย ๆ ที่ฉันนั่งหลับอยู่ในพาดหน้าเหล่านั้น...
ด้วยความเร็วร้อยไมล์หรือพันไมล์ ความฝันอันทารุณ
ร้ายกาจทำให้ฉันใจสั่นหวิว เหงื่อแตกพลกออกมา
เต็มหน้า ก่อนจะลืมตาตื่นขึ้นมาด้วยความตระหนก
ตกใจ

— — ไม่รู้เลยว่าฉันตื่นขึ้นมาในความฝันหรือ
ความเป็นจริง !

ฉันถอนใจด้วยความโล่งอก เมื่อแน่ใจว่า ฉัน
ตื่นขึ้นมาในโลกของความเป็นจริง — ขณะที่ความฝัน
ก็ยังคงเป็นเพียงความฝันอันเพ้อเจ้อและน่าประหลาด
พรุนพรังเพียงอย่างเอื่อย

ก็แล้วที่ฉันยังไม่ตาย

หากความตายมาถึง ขอให้ฉันรู้จักมันเถิด รู้จัก
เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

ชีวิตควรจะมียุทธจักรจากความตายอันทรงสิทธิ์
ไม่ใช่หรือ ?

หากมันวูบวับดับหายเหมือนภาพในความฝัน
ขณะที่ฉันยังหลับใหลมันจะน่าปวดร้าวขมขื่นสัก
เพียงไหนหนอ ? เรารู้จักชีวิตทั้งชีวิต แต่ไม่มีโอกาส
ได้รู้จักความตายว่ามันมีหน้าตาเป็นฉันใด ?

ก็แล้วที่ฉันลมตาทนขึ้นมา — เพื่อทำความรู้จัก
กับความตาย แม้จะไม่ปรารถนาให้มันรีบร้อนมาถึงฉัน
ก็ตามที

ฉันไม่ยอมหลับนอนในที่ซึ่งไม่แน่ใจว่า
ความตายจะจู่โจมเข้ามาเมื่อใด ?

ในรถ ในเรือ และในเครื่องบิน - ฉันจะนั่ง
ลืมหูลืมตาโพล่ง ผันถึงเรื่องราวอันน่าสยดสยองของพองชน
หากรถชนกันโครม เครื่องบินระเบิดตูม -- ความตาย
จะมีหน้าตาเหมือนกับที่ฉันคาดหมายหรือเปล่าหนอ ?

ดีแล้วที่ฉันยังไม่มีโอกาสรู้จักมันเสียที !

ฉันทำเป็นลืมเสีย ว่าวันหนึ่งมันจะต้องจู่โจม
เข้ามาปรากฏโฉมหน้าให้ฉันรู้จักอย่างแท้จริง

ดีแล้วที่ฉันยังไม่ตาย . . . แต่ถ้าความตายมาถึง
ขอให้ฉันได้ทำความรู้จักกับมันเถิด ความตายที่คนเรา
มีสิทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้นในชีวิต ฉันจะหลั่งน้ำตา
ไหมหนอ เมื่อความตายมาถึง แต่ฉันแน่ใจว่าฉันจะต้อง
หลั่งน้ำตาในโลกหน้าแน่นอน ถ้าความตายมาถึงขณะ
ที่ฉันนอนหลับ

-- และฉันร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด
ที่ไม่มีโอกาสได้รู้จักความตายอย่างแท้จริง !

ชีวิตฉันมีแต่ความฝันอันเลือนลอยเสมอมา
ความฝันนั้นน่าสยดสยอง ใจสั่นหวิวเหมือนจะ
ขาดลอย เหนือภาพแตกพลั๊กออกมาเต็มหน้า... แล้ว
ฉันก็ปลอบใจตัวเองว่า มันเป็นความฝันเท่านั้นเอง

บางครั้งฉันฝันว่าเลือดแดงฉานโทรมกาย ใคร
คนหนึ่งกำลังฆ่าฉันฉันอย่างไม่ปราณี หัวใจฉันถูก
ควักออกมา แขนขาขาดกระเด็น และฉันนอนตาย
เปล่าเปลี่ยวอยู่บนพื้นพสุธาอันเยือกเย็น

แต่พร้อมกันนั้นเอง—ฉันก็รู้ตัวว่ามันเป็นความ
ฝัน—ท่ามกลางความเจ็บปวด ใจหายใจคว่ำ ขวัญหนี
ดิ้อเหมือนชีวิตออกจากร่าง ฉันปลอบใจตัวเองว่า
มันเป็นเพียงความฝันเท่านั้น

ความฝัน ความฝัน และความฝันเท่านั้นเอง!

เมื่อตื่นขึ้นมาฉันก็จะหายวับไป

มันเป็นเพียงความฝันเท่านั้น เดียวเดียวเท่า
นั้นแหละ แล้วฉันก็จะตื่นขึ้นมาพบความจริงที่มีได้
โหดร้ายเหมือนความฝันสักนิดเดียว

เมื่อคนฉันก็ตกอยู่ในความฝันโหดร้ายทารุณ

ฟ้าเปลี่ยวมืดทึบ ลมกระโชกเข้ามาในรถที่แล่น
ตะบึงเป็นพายุลูกแถม ฉันเคลิ้มหลับด้วยความมึนงง
ก่อนจะสับสนขึ้นมาล้มโพลง... ถ้ารถคว่ำหรือเกิด
ชนกัน ฉันจะไม่ต้องตายคนเดียวหรอก

มนุษย์อื่น ๆ ทั้งหนุ่มสาวเฒ่าแก่ รวมทั้งเด็ก
ทารกในรถคันนั้น ก็จะตกอยู่ในชะตากรรมอย่างเดียวกับฉันไม่มีผิด

ทิวไม้ดำมืดไม่ผิดอะไรกับอสุรกายกำลังวิ่งผ่าน
ไปข้างหลังอย่างรวดเร็ว เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่ม...
ฉันไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดหนอ ฉันจึงพอใจที่จะเห็น
คนอื่นต้องตกอยู่ในชะตากรรมเดียวกับฉันเอง

ถ้าฉันตาย คนอื่นควรจะรอดไม่ใช่หรือ ?

ถ้าคนอื่นตายเหมือนฉันฉันจะได้อะไรขึ้นมา ?

แต่ฉันก็ไม่ต้องการประสพเคราะห์กรรมเพียง
โดดเดี่ยวเดียวดาย

วิญญาณฉันคงจะถอนใจด้วยความผาสุกกระมัง
อย่างน้อยก็มีคนอื่น ๆ อีกหลายคนต้องสิ้นชีวิต
พร้อมกัน

เถอะน่า ถึงอย่างไรมันก็เป็นเพียงความฝัน
เพื่อเจอเท่านั้นเอง

ฉันประหลัดพริ้งต่อความตายมานับครั้ง
ไม่ถ้วน แต่ฉันก็ยังไม่เคยพบกับความตายแท้จริง!

แม้ว่าความฝันจะน่าสยดสยองพอซน แต่มัน
ก็เป็นเพียงความฝันเท่านั้น เมื่อเราตื่นขึ้นมามันก็จะ
หายวับไป ไม่ว่าจะฝันถึงความฝันร้ายอาจเพียงไหน
ก็ตามที

กระทั่งแสงไฟคู่หนึ่งพุ่งเข้ามาจนแสงตาฉัน
รกกาลังวิ่งสวนกันนั่นเอง... ถ้ามันชนกันอย่างจัง ๆ
ฉันก็จะได้รู้จักกับความตาย มันเป็นสิทธิ์อันชอบ
ธรรมสำหรับมนุษย์ทุกคนไม่ใช่หรือ ที่เขาควรจะได้
รู้จักความตายครั้งหนึ่งในชีวิต รู้จักเป็นครั้งแรกและ
ครั้งสุดท้าย ก่อนจะก้าวไปสู่ดินแดนใหม่

— ดินแดนอันเร้นลับ ดำมืด หรือขาวโพลง!

มันจะสวยงามจนเกินฝัน หรือสยดสยองยิ่งกว่า
ความฝันกันแน่หนอ?

เสียงโครมสนั่นไม่ผิดอะไรกับฟ้าผ่าดังลั่นแสง
แฉ่วหู!

ให้ตกรรอกเถอะ ! ในที่สุด ฉันก็ได้รับรู้จากกับความ
 ตายที่แท้จริง เมื่อร่างกระเด็นกระดอนเหมือนถูกจับ
 เหวี่ยงด้วยมือที่มองไม่เห็น เสียงหวีดร้องด้วยความ
 เจ็บปวด ตกใจ หวาดกลัว ระคนกับความโกรธเกรี้ยว
 เป็นครั้งสุดท้ายของมนุษย์ดั่งเสบแก้วหู ก่อนที่เสียง
 เหล่านั้นจะเงยบกริบ วูบวับดับหายไปเหมือนภาพใน
 ความฝันไม่ผิดเลย !

ฉันฝันไปเท่านั้นเอง

ความสยดสยองเหล่านั้นเป็นเพียงความฝัน เช่น
 เดียวกับฝันรายอกนับไม่ถ้วนในชีวิตของฉันหรือของ
 มนุษย์ทุกคน

ฉันนอนแช่อยู่บนเตียงของโรงพยาบาล ภาพ
 ของผู้คนเดินขวักไขว่ไปมา กลิ่นยาอบอวล กลิ่นไอ
 ของชีวิตกับความตายสิงสร้านอยู่ในบรรยากาศอัน
 เกร่งเกรียด เศร้าหมอง มันทำให้ฉันนอนนิ่งงัน
 ตัวแข็งทื่อ เกือบจะหยุดหายใจด้วยความหวาดกลัว

ฉันกำลังฝันไปเท่านั้นเอง !

หมอเดินเข้ามา พยาบาลเข้ามาฉีดยาฉีดยา เสียง
ครวญครางด้วยความเจ็บปวดดังแว่วมาเข้าหู

ผ่าเถอะ! พวกมนุษย์ช่างชอบร้องครวญคราง
ให้คนอื่นเห็นอกเห็นใจเสียจริง ๆ !

ฉันทึ่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดและ
คันตระหนก มันดังแว่วมาจากไหนหนอ ? บางครั้งก็
ห่างไกล บางคราวก็ราวกับจะกระซิบกระซาบอยู่ข้างหู
ฉันทึ่งแล้ว... เสียงครางแผ่วๆ ด้วยความ
เจ็บปวดและตกใจนั้นดังแว่วออกมาจากหัวใจของ
ฉันทึ่งเอง !

เถอะน่า ฉันทึ่งกำลังฝันไป ในฝันน่ากลัวเสมอ
โหดร้ายเสมอ ทำให้เรากสั่นขวัญแขวน สยดสยอง
พองขนเสมอ... แต่อีกประเดี๋ยวฉันทึ่งก็จะตื่นขึ้นมาพบ
กับความจริงแล้ว

ความจริงที่เป็นสุขและปลอดภัย
ผ่องใส... ฉันทึ่งเพียงเห็นว่าแขนทั้งสองข้างของ
ฉันทึ่งทอดยาวถึงข้อศอกมีผ้าขาวๆ พันเอาไว้ถึงโคนแขน
มันไม่เจ็บปวดเลย แต่มันยังความรวดราวอย่างล้าลึก
เข้าไปถึงหัวใจฉันทึ่งจริง ๆ

เถอะน่า! จันฝันไปเท่านั้นเอง!

จันฝันว่าจันนอนแช่อยู่ในโรงพยาบาล และ
กลายเป็นคนพิการ

เสียงคร่ำครวญยังดังอยู่รอบกาย ๆ มนุษย์ช่าง
เป็นสัตว์ที่ชอบคร่ำครวญโอดโอยชะมัด เสียงปลอบ
โยนดังแว่วมาเข้าหู นี่ก็เหมือนกัน-มนุษย์เจ้ากรรม
ชอบปลอบโยนคนอื่นเสมอ เพราะเขารู้ว่าเขา
ล้มเหลวเพียงใดในการปลอบโยนตัวเอง

จันฝันไปเท่านั้นแหละ จันกระซิบกับตัวเอง
ยกแขนที่ขาดคว้นทั้งสองข้างขึ้นมามอง-จันฝันไปนะ
ตอนนั้นจันกำลังอยู่ในความฝัน-จันหัวเราะอยู่ในใจ-
ในฝันเท่านั้นหรอกน่า อีกประเดี๋ยวจันก็จะตื่นขึ้นแล้ว
แขนที่ขาดคว้นก็จะกลายเป็นแขนอันสมบูรณ์แข็งแรง
ตามเดิม

ผ่าเถอะ! จันฝันไปเท่านั้นเอง ไม่เห็นมีอะไร
น่ากลัวสักนิดเดียว จันฝันเหมือนทุกครั้งที่เคยฝัน
ในฝันของจันไม่เคยสยดสยองพอจนมากกว่านี้
หรือหรือ ?

ฉันหัวเราะอยู่ในใจ.... ขณะที่น้ำตาเจ้ากรรม
เริ่มร้อนผ่าวออกมาเอ่อขอบตา... ฉันผ่นไปนะ...
ฉันกระซิบกับตัวเองอย่างปลอบโยน อีกเดี๋ยวเดี๋ยว
เท่านั้นฉันก็จะตื่นขึ้นมาพบความจริงแล้วนี่นา แต่-
น้ำตาเจ้ากรรมช่างซึมชานออกมาไม่ขาดสายเลย

ฉันผ่นไปนะ เกะหน้า! ฉันกำลังผ่นไปเท่านั้น
เอง อีกประเดี๋ยวฉันก็จะตื่นขึ้นมาแล้ว ฉันผ่นไปนะ
เกะหน้า! ฉันกำลังผ่นไปเท่านั้น อีกประเดี๋ยวฉันก็
จะตื่นขึ้นมาแล้ว

ฉันบอกตัวเองอยู่อย่างนั้นตลอดเวลาและ
ตลอดกาลนาน!

*

จำหลักความใคร่

ความใคร่ที่ใครใคร่จำหลัก

ณรงก์ จันทรเรือง

กำลังเรื่องในเรื่องใคร่

บรรจุหีบความใคร่มาจำหลักไว้เป็นอักษร

เพื่อคุณผู้อ่านที่ยังไม่หมดความใคร่

และหรือท่านที่กำลังมีความใคร่

๓ บาท

ปก

อรุณ วัชรสวัสดิ์

